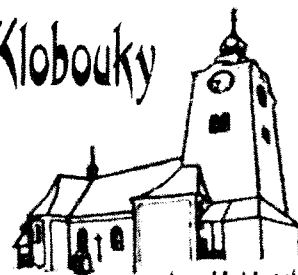

Zpravodaj farnosti Valašské Klobouky

Já, až budu ze země vyvýšen,
potáhnu všechny k sobě.

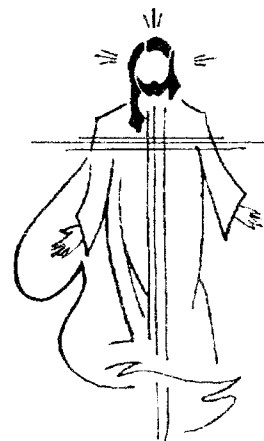

Květen 2011

Drazí farníci,

prožíváme velikonoční radost ze vzkříšení našeho Pána. Po celou dobu velikonoční jdeme vstříc velké slavnosti Seslání Ducha Svatého, která má v každém z nás upevnit a obnovit o těchto velikonocích nově vyznanou víru v Krista. V měsíci květnu nás bude doprovázet Panna Marie, Matka církve - tedy i našeho farního společenství. Budeme mít opět možnost účastnit se májových pobožností, při kterých můžeme Marii svěřit všechny oblasti našeho farního i osobního života a ji také prosit, aby nás všechny společně vedla ke svému synu Ježíši.

Prvního května budeme prožívat velkou událost blahořečení papeže Jana Pavla II. Tento velikán církve dvacátého století se právě vyznačoval velkou otevřeností k působení Ducha Svatého a bezmeznou důvěrou v pomoc Panny Marie. Na začátku svého pontifikátu J.P. II. pronesl povzbudivá slova, kterými věřící zbavuje strachu a přivádí k odhodlání otevřít srdce Kristu.

"Nebojte se!

Otevřete, ba přímo rozrazte dokořán brány Kristu!

Otevřete svá srdce, své životy, své pochybnosti,
těžkosti, své radosti a cily jeho spásné moci
a dejte mu vstoupit do svých srdcí.

Nebojte se! Kristus ví, co je v člověku.

Jedině on to ví ... !"

Odvaha pustit do svého života Krista, důvěra v Matku Boží a otevřenost pro působení Ducha Svatého, necht' nás naplňují v této velikonoční době.

SVATÝ RŮŽENEC A SVĚTCI (6) RŮŽENEC VYSVOBOZUJE Z OČISTCE

Jedné zbožné ženě zemřel bratr. Byla velmi zarmoučena touto zprávou, tím bolestnější, že tento muž byl velmi dobrým křesťanem. Ve snu spatřila **P. Pia**, který jí těšil slovy: „Pomodli se 200 růženců a tvůj bratr půjde rovnou do nebe.“ Žena se probudila a myslela si, že to byl jen pouhý sen. Nicméně další den se vypravila za **Otcem Piem**. Sotva se s ním setkala, aniž by si vzpomněla na sen, ptala se ho s pláčem, co může udělat pro svého bratra, který je v očistci. **P. Pio** hned řekl: „A neřekl jsem ti to dnes v noci? Pomodli se 200 růženců a tvůj bratr půjde rovnou do nebe.“

Růženec má také tuto mimořádnou moc: urychlit vysvobození duší z očistce. Poskytuje duším velkou úlevu a pomoc. Když jednou **P. Pio** chtěl darovat jedné své duchovní dceři růženec, řekl jí třesoucím se hlasem: „Svěřuji ti poklad. Nauč se ho využívat. Vyprázdňujeme očistec.“

V aktech blahřečení **sv. Jana Massiase**, dominikána, čteme, že se mu na smrtelné posteli zjevila Panna Maria a modlitbou růžence vysvobodil duši. Papež Řehoř XVI. zaneseno do aktů o všech ctitelích svatého růžence.

Svatá Terezie od Ježíše zprávu, že se jednou, když se v extázi a viděla očistec jako trpěly v očistcovém ohni. Zdrávas Maria ihned spatřila, aby je osvěžila. Stejně tak při z toho, že růženec přináší duším velkou úlevu, a nechtěla ho vůbec přerušit.

Svatý Alfons proto ustavičně doporučoval: „Chceme-li pomáhat duším v očistci, modleme se za ně růženec, který jim poskytuje velkou úlevu.“ Také **svatý Anibal Maria di Francia** tvrdí: „Když se za některou duši v očistci modlíme růženec, duše cítí, jako by plameny ochladly a zakoušejí rajskou úlevu.“

V jednom ze svých kázání mluvil **sv. Dominik** o dobrodiní svatého růžence pro duše v očistci. Ale jeden z posluchačů se tomu začal vysmívat. V noci spatřil ohnivou propast a trpící duše a viděl, jak Panna Maria plná mateřského soucitu podává duším zlatý řetěz, aby je vytáhla z této propasti. Byl to zlatý řetěz svatého růžence.

Mimořádným apoštolem růžence za duše v očistci byl **svatý Pompillio Pirotti**. Svými růženci vstoupil do důvěrného přátelství s dušemi v očistci, které mu projevovaly vděčnost za posilu, jakou jim skýtal touto modlitbou. Tato důvěrnost došla tak daleko, že světec při modlitbě slyšel, jak duše odpovídají druhou částí Zdrávas, Maria.

Jak velkou lásku můžeme duším prokázat, když se za ně modlíme co nejvíce růženců!

(Pokračování, převzato z časopisu Světlo)

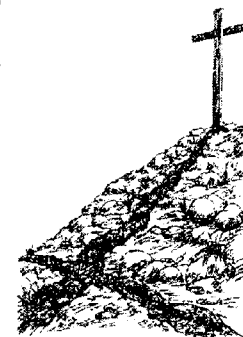

řekla mu, že ustavičnou z očistce milion čtyři sta tisíc nařídil, aby toto číslo bylo blahřečení na povzbuzení

nám zanechala písemnou začala modlit růženec, ocitla velkou ohradu, ve které duše Když začala, již při prvním jak na duše padá chladná voda, druhém a při třetím. Pochopila

Z Valašských Klobouk až do Janova - netradiční způsob rozjímání oslovuje. Letos už počtvrté.

Pamatujete si někdo, co se dělo 15. března 2008 v klobouckém kostele? Že je to už čtyři roky zpátky? No právě. Už před čtyřmi roky totiž vznikl právě v naší farnosti nápad na uspořádání historicky první videoklipové křížové cesty. Velmi ochotně se tehdy její přípravy ujal (toho času ještě bohoslovec) Pavel Šupol, který se živě zajímal o křesťanskou hudební scénu. Od té doby se některé skutečnosti změnily. Pavel přijal jáhenské a následně i kněžské svěcení a začal více působit mimo klobouckou farnost. A také díky tomu se videoklipové křížové cesty začaly šířit. O tom, s jakými ohlasy na tento způsob rozjímání se setkal, napsal sám Pavel na webových stránkách Křesťan a hudba:

„Způsob rozjímání nad posledními hodinami Ježíšova života pomocí modlitby křížové cesty se stal v katolické církvi tradicí. Její nová podoba doplněná videoklipy ukazuje, že tato modlitba nám má co říct i v dnešní době. Dokonce zaujala i v Itálii a to konkrétně v Janově.“

Když jsem v roce 2008 poprvé zkoušel tuto modlitbu přiblížit mladým pomocí populární hudby, netušil jsem, že se setká s takovými ohlasy u všech generací. Velkým povzbuzením jsou i senioři, kterých se tento způsob dotkl. Naposledy jsem byl dojatý, když mi přišla zpráva od kamaráda kněze P. Pavla Kříže, že použil tyto podklady při svém působení v městě Janově. Nejenomže titulky přeložil do italštiny, ale taky nadchl mladé kolem sebe, takže na závěr této modlitby i živě zahráli v italštině píseň Majesty od Delirious. Jak sám psal, tato modlitba se moc líbila, a to dokonce natolik, že někdo zůstal i 2x. Dle jeho slov to nečekali. Podobné reakce slyším i z těch míst, kde tato modlitba proběhla.“

(převzato z webu Křesťan a hudba - <http://hudba.signaly.cz>)

Také letošní videoklipová křížová cesta (ke které navíc napsala doprovodné texty jedna cérka ze Študlova) oslovuje. Mohli jsme se o tom přesvědčit v pátek 8. dubna v klobouckém kostele. Když se ohlédnu zpátky, zanechala ve mně zatím nejsilnější dojem. A myslím, že nemluvím jenom za sebe, aspoň podle reakcí mých přátel. Snad každý si po jejím skončení odnášel v srdci aspoň jednu větu, slovo, obraz nebo biblický citát, který se ho nějakým způsobem dotkl a nad kterým může během zbytku postní doby uvažovat.

Vzhledem k církevnímu roku, který prožíváme, byla letošní křížová cesta zaměřena na téma křtu – mohli jsme si více uvědomit velikost a krásu tohoto daru, ale také si připomenout svoji zodpovědnost coby křesťanů. Po úvodní modlitbě a úvodním klipu bylo každé zastavení uvedeno krátkým zamyšlením. Po něm následoval klip a biblický citát. Myšlenek, které útočily na naši pozornost, byla celá řada, obzvlášť, když sílu slov podtrhla hudba a doprovodný obraz. Zůstat po celou dobu lhostejným bylo podle mě nemožné. Ráda bych se s vami podělila o pár střípků, zlomků, které oslovily mě:

1) *Jesus blood never fails me.*
(*Ježíšova krev mě nikdy nezklame.*)

2) Život je také o kříži.
Nejen o štěstí a zábavě.

3) *Nic nemůže smýt moji vinu.*
Nic, pouze Kristova krev.

4) Mary, I wanna live like you!

5) *Umím si nechat pomoci (od druhých, od Boha) nebo si chci všechno řešit sama?*

6) Nedovolím světu, aby Kristův obraz v mém srdci přemaloval bezcennou replikou?

7) *Občas jsem i já ztroskotanec. Ale pořád můžu najít cestu zpět. Zpět k Tobě, Pane.*

8) Modlitba malé holčičky: Přála bych si mít narozeniny ne 1x, ale aspoň 5x do roka. Klidně i bez dárek. Jenom kdybych mohla častěji do roka vidět tátu.

9) *Kde jsi byl, Bože, když jsem prožíval nejtěžší chvíle života?*

Tehdy jsem tě nesl. V náručí.

10) Roucho milosti. Nešpinit!

11) *Jak velká musela být láska*

Otce, že kvůli nám vydal na smrt jediného Syna?

12) Díky za Golgotu, Pane.

13) *Ať je požehnáno Tvé svaté jméno, Pane. Ve všech situacích, které v mém životě přijdou.*

14) 18-tiletý Clayton umírající na rakovinu: „Nebojím se smrti.

Vím, kam půjdu. Bojím se o všechny lidi, kteří nevědí, kam půjdu po smrti.

Petra Čížová

Pepův pohár

„Když se podaří, co se dařit má...“ zaznívalo v sobotu 19. března kolem 10. hodiny ranní ze sportovní haly Kloboukách. To tři a světlých trikotech Jedním z nich byl i jáhen skončení (celý všechny přítomné na akci klání (turnaj) ve volejbale týmy z celého okolí, v každém družstvu byly konání akce (na svátek její organizátory děkanátu) k vytvoření hlavní trofeje pro vítěze obou kategorií. Tou byl krásný dřevěný „pozlacený“ hoblík.

gymnázia ve Valašských nadšenci v červených trenkách naběhli k úvodní rozsvičce. Jan, který se po jejím zadýchaný) ujal slova a přivítal Pepův pohár. Šlo o sportovní a fotbale. Přihlásit se mohly jedinou podmínkou bylo, aby nejméně dvě dívky. Datum sv. Josefa - tesaře) inspirovalo (animátory klobouckého

Účast byla opravdu hojná. Přihlásilo se celkem 10 volejbalových a 8 fotbalových týmů. Zápolení probíhalo v dobré atmosféře a až na drobné výjimky vše proběhlo v duchu fair-play. Jména některých družstev byla opravdu originální: v zápalu hry jsme mohli vidět třeba „Mandelinky“ v pruhovaných dresech s heslem „Včera bramborová, dnes zlatá“ nebo „Netrefovu pětku“ v originálních růžových tričkách s podobiznami a jmenovkami jednotlivých hráčů (a hráček). Všichni zúčastnění se pořádně protáhli, jak se říká, „dali si pořádně do těla“. Hlavně na fotbalistech bylo vidět, že uběhat 7 zápasů je fyzicky pořádně náročné. Ale právě tělesné vypětí a adrenalin týmy skvěle stmelovaly. Výborně se zapojila i „dívčí část“ družstev. Nejednou některá z fotbalistek svým gólem rozhodla zápas.

A ještě několik slov k systému hry a k vítězům: Volejbalisté byli rozděleni do tří skupin (3+3+4). Do užších bojů postupovalo družstvo, které ze vzájemných zápasů ve skupině vytěžilo nejvíc bodů. Tak se počet týmů postupně zúžil až na dva finálové, z nichž úspěšnějším nakonec byla přespolní „Přípravka“. Ta porazila skupinu mladých z Nedašova. Fotbal (poločas = 5 minut) se hrál systémem „každý s každým“ - jednotlivým týmům se nakonec sečetly body. Vítězem v této kategorii se stali domácí „Cukrválek“.

Sportovní akce se rozhodně osvědčila. Po jejím skončení zaznívaly hlasy, že by se něco podobného mohlo konat častěji do roka. Tak uvidíme, jestli naši animátoři (kterým patří velké poděkování!) budou mít dost sil a elánu pustit se do plánování třeba podzimního turnaje. Každopádně by to určitě stálo za to!

Petra Čížová

„Něco tu smrdí. Možná krysa. Vlezlo to do skříně. A chcíplo to tam. Nechceš s tím něco udělat?“

(O duchovní obnově)

Výše uvedená slova zazněla z úst o. Ivana Fišara v sobotu 2. dubna v tělocvičně gymnázia ve Valašských Kloboukách. Konala se tady postní duchovní obnova pro mládež z valaškoklobouckého děkanátu. Ptáte se, co mají krysy a skříně společné s duchovní obnovou? Možná víc, než se na první pohled zdá. Tento text totiž pochází z příběhu - podobenství, které vypráví o jednom muži. Ten si řekl, že by nebylo špatné pozvat do svého prostorného domu Ježíše. Připravil pro něj speciální pokoj a ubytoval jej tam. Jenomže Ježíš po čase oznámil, že by rád viděl i ostatní místnosti. A tak ho postupně vzal do obývacího a do knihovny, občas s ním vedl rozhovory, ale častěji si dělal, co se líbilo jemu. a na svého hosta přitom zapomínal. Až jednoho dne potkal Ježíše na chodbě a hned mu bylo jasné, že se něco děje. Tehdy mu Pán řekl: „V tvém domě něco smrdí. Vychází to ze skříně. Možná nějaká krysa, která tam chcipla.“ Muž se bránil slovy, že jsou to starožitnosti, věci z minulosti, a že to není důležité. Ale cítil, že Ježíš čte jeho myšlenky a zná palčivou pravdu. A tak ho nakonec požádal, aby tu skříně vyklidil, protože on na to sám nestačí. A Ježíš to udělal a už nikdy se k tomu, co bylo obsahem skříně, slovy nevracel. Podobenství končilo slovy muže: „Uvažuji nad tím, že mu předám celý svůj dům.“

Každý z nás má takové svoje skříně, jejichž obsah si chrání před světem, protože se za něj stydí. A často se stává, že si na úklid sami netroufáme a nebo si na něj nenajdeme dostatek času. A právě proto naši animátoři ve spolupráci s jáhnem Janem zorganizovali duchovní obnovu. Abychom mohli obnovit svoje rozhodnutí pozvat Krista do svého domu (rozuměj: srdce) a odevzdat mu klíče od svých skříní s chciplými krysy a všelijakým nepořádkem (rozuměj: naše hříchy, zranění, nedořešené problémy).

Program začínal v 9 hodin v klobouckém kostele. Úvodní scénka v podání mladých ze Štítné nám přiblížila dar křtu a křestní nevinnosti. Navazovalo na ni pantomimické ztvárnění sedmi (smrtných) hříchů. Mohli jsme se zamyslet nad tím, jaká pokušení na nás nejčastěji útočí a v jaké oblasti máme problémy (rozuměj: co je nejčastějším a nejšpinavějším obsahem našich skříní). Potom jsme se přesunuli do tělocvičny gymnázia, kde jsme pokračovali katechezí o. Ivana Fišara. Ten nás celou obnovou provázel. V úvodu mluvil o obrovské hodnotě každého z nás a o semínku, které do nás bylo vloženo při křtu. Každý jsme jedno takové maličké semínko během jeho řeči drželi v dlaní a poslouchali, co všechno potřebuje k tomu, aby vyklíčilo. Kdo už někdy zahradničil, ví dobře, co je nezbytné: Voda, světlo, teplo a dobrá půda. V překladu pro duchovní život to znamená, že pro to, abychom z daru křtu mohli naplno čerpat, aby se v nás víra mohla prohlubovat a rozvíjet, potřebujeme: modlitbu (tj. vodu), Boží slovo (tj. světlo), skutky lásky (tj. teplo) a církev, společenství (tj. půdu). Je také potřeba, aby semínko pevně zakořenilo, zapustilo své kořeny v Bohu. Aneb (jak znělo motto celé obnovy): „V Kristu zapust'te kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry!“

V další části programu jsme se rozdělili na 4 skupiny, třem z nich byla přidělena animátorka, čtvrté bratr jáhen. Společně jsme se potom zamýšleli nad příběhem o studni, která se zbavila nánosů a kamení ze svého nitra a byla schopná opět obdarovávat vodou své okolí (nepřipomíná vám to trochu podobenství o muži?). Po diskuzi ve skupinkách jsme se přemístili do jídelny, kde na nás čekal výborný oběd.

Odpolední program začal ve 13 hodin několika písničkami v podání kloboucké scholy, která celou obnovu doprovázela hudebně (zpívali a hráli opravdu skvěle!). Nato se slova ujal opět o. Ivan a mimo jiné nám přečetl příběh o muži, který jsem zmínila v úvodu. Připomenul nám, že budeme mít možnost jít ke svátosti smíření. Jeho slova podtrhl silný videoklip skupiny Delirious (Ježíšova krev mě nikdy nezklame). Animátorka Lucie nás potom vyzvala, abychom se přemístili do kostela, kde jsme pokračovali modlitbou křížové cesty („Slova našich dnů“) a adorací. Vyvrcholením celé obnovy byla mše svatá. Při ní jsme mohli znovu pozvat Ježíše do svého života (rozuměj: domu) a naplnit tak svoje srdce pokojem.

Závěrečná slova o. Ivana, když se s námi loučil, zněla: „Jste skvělí. Buďte ještě lepší. Asi vás teď trochu zklamu, ale nejlepší být už nemůžete. Protože nejlepšího Borce znám jenom jednoho“.

Závěrem bych chtěla moc poděkovat všem, kdo si dali tu práci a obětovali svůj volný čas, aby tuto akci připravili nebo se na ní nějakým způsobem podíleli. Animátorům, o. Ivanovi, kloboucké schole, jáhnovi Janovi, technikům - mistrům zvuku a plátna, mladým, kteří hráli scénky, Marušce, která vařila oběd a dalším, na které jsem ve výčtu zapoměla. Díky za skvělou obnovu!

Petra Čížova

20 let kněžství našeho Otce Karla

26. května oslaví náš pan farář Karel Janíček 20 let od kněžského svěcení. Byl vysvěcen papežem Janem Pavlem II. 26. 5. 1991 v Římě.

Tuto významnou událost s ním oslavíme při mši svaté o svátku Nanebevstoupení Páně ve čtvrtek 2. června 2011 v 17.45 hodin ve farním kostele.

Při Nejsvětější oběti mu budeme vyprošovat hojnost Božích milostí ke svěřené kněžské službě.

NEBOJTE SE! VELIKONOČNÍ POSELSTVÍ PRO KAŽDÉHO...

Moc Kristova kříže a vzkříšení
je větší než veškeré zlo,
z něhož by člověk mohl
a musel mít strach.

Nebojte se toho,
co jste sami vytvořili,
nebojte se ani všeho,
co člověk vyrobil
a čím je den ode dne
více ohrožován!
A konečně,
nebojte se sami sebe!

Kristus po svém zmrtvýchvstání řekl
apoštolům a ženám: „Nebojte se!“
Tato slova potřebujeme dnes možná více
než kdy jindy.

Je nutné, aby zesílila jistota,
že existuje ten, kdo drží v rukou osudy
tohoto pomíjivého světa,
kdo má v rukou klíče od smrti a podsvětí,
kdo je alfou i omegou.

A tento někdo je Láska...
Jen on se může plně zaručit za slova
„Nebojte se!“.

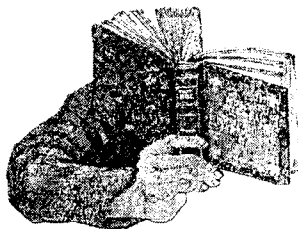
(Podle knihy Jana Pavla II. „Překročit práh naděje“, kterou vydalo nakladatelství Tok)

Převzato z www.vira.cz

Farní knihovna informuje

Chtěl bych vyjádřit poděkování panu Šerému (pekárna Střelná) za bohatý knižní dar, který věnoval naší farní knihovně. Ještě jednou děkujeme.

Jedná se o tyto publikace, které jsem zpracoval do fondu naší farní knihovny:

Monografie

- Kde jsi, Jidáší?.* Praha 2001
 M.O. Vácha: *Tančící skály.* Brno 2003
 A. Franzen: *Malé církevní dějiny* (rozšířené vydání). Kostelní Vydří 2006
 W.C. Crockett: *Čtyři pojetí pekla.* Praha 2001
 G. Dreifuss: *Abraham - člověk a symbol.* Brno 1995
 J. Gelmi: *Papežové.* Praha 1994
 M. Profantová: *Kněžna Ludmila.* Praha 1996
 J. Polc: *Česká církev v dějinách.* Praha 1999
 R. Woods: *Mystika a prorocství.* Kostelní Vydří 2005
 I. Finkelstein: *Objevování Bible.* Praha 2007
 C.P. Thiede: *Svitky od Mrtvého moře a židovský původ křesťanství.* Praha 2004
 K. Rudolph: *Gnóze - podstata a dějiny náboženského směru pozdní antiky.* Praha 2010
 J. Němec: *Dějiny křesťanského starověku.* Olomouc 1997
 S. Jarolímková: *Co v učebnicích nebývá aneb čeští panovníci, jak je (možná) neznáte.* Praha 2006
 J. Čechura: *Zimní král aneb české dobrodružství Fridricha Falckého.* Praha 2004
 J. Rupnik: *Dějiny Komunistické strany Československa: od počátků do převzetí moci.* Praha 2002 (dotisk 2003)
 S. Turnbull: *Grunwald/ Tannenberg 1410: osudová porážka Řádu německých rytířů*
 A.D. Helminiak: *Ježíš Kristus.* Praha 2004

Periodika

- Církevní dějiny 2008/1
 Dialog Evropa 2010/3-4

Radim Častulík, farní knihovna

Obvazy pro malomocné

Prosím pletářky, které mají obvazy upletené, aby je během měsíce května odevzdaly v sakristii.

Všem pletářkám Pán Bůh zaplatí!

Ze zprávy občanského sdružení Omega Plus, kam obvazy posíláme:

Na 18 adres leprosalíí v Africe, Indii a Nepálu bylo odesláno 69 balíků s hotovými obvazy. Celková váha balíků byla 904 kg, v balíku bylo průměrné 320 obvazů, celkem za rok 2010 22080 ks obvazů.

Bylo spotřebováno 812 kg bavlněné příze. Poštovné za balíky činilo 100805,- Kč.

Anna Fojtů

Ježíš a evropští světci Svatá Hedvika Slezska

1. téma:

35. DĚTSTVÍ SV. HEDVIKY

Hedvika se narodila na zámku Andechs v Bavorsku v hraběcí rodině roku 1174. Jak bylo tenkrát zvykem, brzy poslali rodiče Hedviku na vychování do kláštera benediktinek v Kitzingen. Bylo jí tenkrát pouhých pět let a už si musela zvykat na cizí prostředí. Naučila se tam vykonávat domácí práce, zdobit liturgická roucha, ošetřovat nemocné a připravovat některé léky. Pracovala ráda. Život v klášteře se Hedvice velmi líbil. Hlavním posláním sester a bratří benediktinské řehole je Boží chvála, a to zvláště v liturgii. Hedvika viděla u sester velkou úctu a potřebu mše svaté. Naučila se v klášteře pravidelně brát do rukou Písmo svaté a rozjímat nad ním.

Vzhledem k tomu, že Hedvika nebyla jednou ze sester, nemusela přísně dodržovat klášterní pravidla a předpisy, ale přesto je sama dobrovolně plnila. Sestry jí totiž vysvětlily, že každou práci i povinnost nedělají jen z poslušnosti, ale především pro Boha, z lásky k němu.

Poslušnost sester, se kterou plnily všechny povinnosti, na Hedviku velmi zapůsobila. Proto poslechla, když ji rodiče ve 12 letech zavolali zpět do rodného domu, přestože by nejraději v klášteře zůstala natrvalo. Věděla, že poslechnout rodiče znamená poslechnout Boha.

V životě svaté Hedviky je dobře vidět, jak si ji Bůh vedl skrze poslušnost. Když rodiče rozhodli, že Hedvika půjde na výchovu do kláštera benediktinek, musela poslechnout, protože byla ještě malá. Když rodiče rozhodli, že se vrátí domů, aby ji mohli provdat, zase poslechla. V jejích rozhodnutích a v poslušnosti viděla plnění Boží vůle.

I my se můžeme ocitnout v situaci, kdy se nám nehlíbí rozhodnutí našich rodičů. Nejraději bychom si to udělali podle svého. Pokud jsme ještě děti, poslušnost pro nás neznamená omezování, ale cestu, kde se můžeme učit sebeovládání a pokoře.

2. téma:

36. SŇATEK HEDVIKY S JINDŘICHEM

Hedvičin otec se rozhodl svou dceru provdat za mocného knížete Jindřicha z rodu Piastovců. Ten vládl Slezsku i Polsku. V té době bylo běžné, že rodiče vybírali své dceři ženicha. Hlavní důvody byly většinou politické: jako rozšíření panství, znásobení majetku, zajištění pokračování rodu. Podobně tomu bylo i v případě Hedviky a Jindřicha.

Hedvika se provdala ve svých dvanácti letech. Čekala ji dlouhá cesta do neznáma, do cizí země, kde lidé hovořili jiným jazykem. Rodným jazykem Hedviky byla němčina. Věděla, že se bude muset nejprve naučit polsky. Neměla představu, co jí čeká.

Novomanželé se zabydleli na knížecím hradě ve Vratislavi na Tumském ostrově. Během svého života byla Hedvika se svým manželem nucena ještě několikrát změnit své bydliště.

Na vratislavský dvůr přišla Hedvika s velkým věnem, v šatech hodných kněžny, s průvodem dvorních dam. Budila obdiv a úctu, která však Hedvice nebyla nijak příjemná, protože doteď žila ve skromném prostředí kláštera, kde se místo okázalých šatů nosila pokora a skromnost. Svůj vztah k Bohu, zálibu číst Písmo svaté a účastnit se bohoslužeb si vzala Hedvika s sebou do svého nového domova. Přestože chvíli trvalo, než se naučila polsky, než se šila se zvyklostmi cizí země a než si poddaní zvykli na kněžnu cizinku, netrvalo dlouho a kněžna Hedvika přetvořila život na vratislavském knížectví v křesťanské společenství.

Hedvika se v životě učila zřikat svých představ. Mnoho věcí představovala a chtěla jinak. Čekala ji cesta do cizí země. Netrucovala, nebyla mrzutá a našťvaná, že je skoro všechno jinak, než by sama chtěla. A to je úkolem nás všech. S důvěrou a bez mrzutosti přijímat i to, že se zruší plánovaný výlet, protože prší nebo onemocníme; těšíme se na návštěvu kamaráda, který nemůže přijít... Učme se Pánu Bohu odevzdávat i to, co se nám nelíbí.

3. téma:

37. HEDVIKA JAKO MANŽELKA A MATKA

Hedvika nevnímala své manželství jen jako politické rozhodnutí svých rodičů, ale přijala ho jako své povolání, své hlavní poslání. Během manželství se jí narodilo celkem sedm dětí, ale dospělosti se dožily jen tři. Přestože měla možnost využít služeb chůvy, nejvíce se svým dětem věnovala ona sama. Věděla, že být dobrou matkou je zvláštní úkol, který jí svěřil Bůh. Své děti vychovávala ve zbožnosti. Sama se za ně neustále modlila a obětovala všechny těžkosti. Hedvika vstávala velmi časně a hned ráno spěchala do kostela na mši svatou. Ačkoli se mohla zúčastnit mše sv. v hradní kapli, chodila v každém ročním období a za každého počasí do kostelů vzdálenějších, aby mohla spojit s poutí i obět za svou rodinu i za celé knížectví a dát tak svým dětem i poddaným dobrý příklad.

Tři děti zemřely Hedvice hned po porodu. Tenkrát bylo běžné, že mnoho malých dětí i novorozenát umřelo, protože lékařská a ošetrovatelská péče nebyla na takové úrovni jako dnes. Mnoha komplikací lidé neuměli předcházet a nebyli na ně připraveni. Přesto nebylo pro Hedviku lehké rozloučit se s vlastními dětmi a odevzdat je Pánu Bohu. Hedvika nakonec přežila všechny své děti, s výjimkou dcery Gertrudy. A tak byla Hedvika nucena stát u hrobu téměř všech svých dětí. Nikdy však Bohu tuto zkoušku nevyčítala, nezakupla, nezlobila se pro nespravedlivý úděl. Trpělivě všemi bolestmi matky procházela a přijímala je po vzoru Panny Marie Bolestné.

I když manželství Hedviky a Jindřicha bylo politicky sjednané, bylo požehnané. Hedvika ctěla svého muže a vždy při něm stála. Nebyli to jeho rádcové, vojsko, poddaní či šlechtici, ale věrná manželka Hedvika, kdo mu byl největší oporou. Hovořili spolu o vladařských i politických záležitostech. Byla to především Hedvičina zásluha, že první část své dlouhé vlády strávil Jindřich v míru a zabýval se zakládáním kostelů, klášterů a osídlením země.

Hedvika se mohla věnovat přecpýchovému životu: návštěvám, péči o svou krásu nebo zábavě. Ona se však rozhodla věnovat svůj čas rodině. Věděla, že rodina je pro každého

velký, nezasloužený dar. I my bychom měli Pánu Bohu často děkovat za své rodiče, sourozence, babičky a dědečky... Udělejme radost nějakou drobností svým nejbližším v rodině: třeba tím, že krásně prostřeme stůl, namalujeme obrázek, umyjeme po nedělním obědě nádobí... A nezapomeňme svým blízkým říct, že je máme rádi.

4. téma:

38. HEDVIČINO MILOSRDENSTVÍ U ODSOUZENÝCH A CHUDÝCH

Hedvika netrávila volný čas nicneděláním nebo sháněním se po větším přecpýchovném pohodlí. Vzala vážně výzvu z evangelia: „Gokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných, mně jste učinili.“ (Mt 25, 45) Svůj čas věnovala všem, kteří byli chudí, nemocní či jinak trpící. Žádná cesta k nemocným pro ni nebyla dost obtížná. Situace nemocných byla v době, kdy žila Hedvika, velmi těžká. Byli ponecháni vlastnímu osudu. Hedvika proto založila v knížectví první nemocnice a domy s péčí o nemocné. Sama tam docházela a nemocné podle svých sil pomáhala ošetřovat. Byla Bohu velmi vděčná, že se v dětství tolik naučila v klášteře u sester. Uměla připravovat léky i masti, zvládla i ošetrovatelské práce. Nikdy nemocného neopustila, aniž by ho nejprve nepotěšila nějakým darem.

Hedvika navštěvovala vězně v žalářích. Dokonce se zúčastňovala soudních přelíčeni, kde se snažila zabránit nespravedlivým rozsudkům nebo zmírnit určený trest. Vězňům posílala jídlo, pití, šaty. Dbala na osvětlení v žalářích, které zmírnilo strach.

Hedvika si nesedla ke stolu dřív, než byli nakrmeni její ubožáci. Několikrát byla viděna, jak po vzoru Pána Ježíše umývala na kolennou ubožákům nohy teplou vodou. Uvědomovala si, že není kněžnou proto, aby si nechala sloužit, ale aby sama podle svých možností a sil sloužila. Vždyť i Pán Ježíš nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sám sloužil.

Pán Ježíš v evangeliu říká: „Chudé budete mít vždycky mezi sebou.“ Chudí byli nejen v době, kdy žila Hedvika, ale i dnes. Vypadají sice jinak, ale potřebují naši pomoc. Chudý je ten, komu něco důležitého chybí: láska, pohlázení, pomoc nebo i dobrý přítel, který ho vyslechne. Nemusíme mít mnoho peněz, abychom mohli pomáhat chudým. Můžeme spolužákovi, který nemá ve třídě žádné kamarády, nabídnout, že si s ním budeme hrát nebo povídat; na smutného kamaráda se můžeme usmát nebo se s ním rozdělit o něco dobrého; spolužákovi, kterému nejdou příklady z matematiky, můžeme zkusit sčítání a odčítání vysvětlit. Každý můžeme druhé obdarovat.

5. téma:

39. HEDVIKA ODCHÁZÍ SE SOUHLASEM SVÉHO MANŽELA DO KLÁŠTERA

Když Hedvičiny děti dospěly, požádala svého manžela Jindřicha, aby jí dovolil opustit hrad a žít v klášteře. Jindřich svolil. Rozhodnutí manželů potvrdil biskup. Stvrdil, že Hedvika ani Jindřich se neproviňují proti manželskému slibu, který si dali, a že církve s jejich způsobem života souhlasí a žehná mu. A tak Hedvika odešla do cisterciáckého kláštera v Třebnici, kde byla představenou její dcera Gertruda. Ačkoli žila v klášteře, stále se podle svých možností starala o chudé v celém Slezsku. Svým rozhodnutím pro život v klášteře dala velký příklad tehdejšímu kněžstvu, kteří v té době věnovali mnoho času

světským záležitostem. Přestože se Hedvice nabízel bezstarostný zajištěný život, většinu času stejně trávila mezi chudými, kterým pomáhala ze svého majetku.

Hedvika neutekla od svého manžela. Věděla, že před Bohem je jejím největším úkolem být dobrou manželkou a matkou. Stále udržovala spojení se svým manželem, kterému slíbila lásku, úctu, ale také věrnost. Neváhala klášter opustit a přispěchat Jindřichovi na pomoc, když byl raněn nebo v bojích se svými protivníky uvězněn.

Hedvika zemřela v klášteře v Třebnici 14. října 1243 v sedmdesáti letech. Brzy po její smrti se k ní začala šířit úcta jako ke světicí.

Na první pohled mohl Hedvičin odchod do kláštera vypadat jako útěk od něčeho, co už ji nebavilo. Děti odrostly, manžel byl často na cestách, tak proč by vlastně neodešla? Ale nebyla to pravda. Hedvika zůstala věrná. Když manžel potřeboval její pomoc, byla mu nablízku. Když byl její syn na bojišti raněn, sama ho šla vyhledat. Hedvika nás učí věrnosti. Jsme i my věrní? Vytrváme, když se pro něco rozhodneme? Třeba když začneme ministrovat, zpívat ve scholičce, dělat nějaký sport, dokážeme vytrvat nebo se vzdáváme hned při prvním neúspěchu nebo když se nám něco nelíbí?

Modlitby nemocných

Úmysl na květen: Za našeho pana faráře Otce Karla.

V měsíci dubnu 2011 byli pokřtěni:

22. Simona Válková z Poteče
23. Adam Hověžák z Vlachovic
24. Simona Vlčková z Lačnova
25. Josef Nevěřil z Luhačovic
26. Monika Orságová z Poteče
27. Martin Gabriel Bureš z Val. Klobouk
28. Klára Kristýna Čížová ze Študlova

V měsíci dubnu 2011 byli sezdáni:

2. Václav Gabriel z Brumova – Bylnice a Olga Kortová z Brumova – Bylnice

V měsíci dubnu 2011 byli pohřbeni:

15. Františka Krajčová ze Študlova, nar. 1923
16. Ludmila Kupčíková z Lačnova, nar. 1942
17. Františka Dorníčáková z Tichova, nar. 1931
18. Antonín Matějčík z Val. Klobouk, nar. 1917
19. Milada Roszbecková z Val. Klobouk, nar. 1934

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 15. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113. PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz
 Redakční rada: P. Mgr. Karel Janiček, P. Mgr. Marek Adamík, Jan Liška, Mgr. František Mikulčík, Veronika Mikulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodějně. slouží pro interní potřebu farnosti. Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.